

Cuvântul care zidește

FOAIA DUMINICALĂ A PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ”
Anul V Nr. 11 (211) - 15 martie 2015

DUMINICA SFINTEI CRUCI

Sfânta Cruce – semn al împăcării desăvârșite între om și Dumnezeu

DUMINICA A 3-A DIN POST

A Sfintei Cruci

**SF. MC. AGAPIE, PLISIE
ȘI TIMOLAU**

Cu ajutorul bunului Dumnezeu am parcurs trei săptămâni din Sfântul și Marele Post al Paștilor, astăzi aflându-ne în Duminica Sfintei Cruci. Așa cum vom vedea în cele ce urmează, ne vom încredința că nu întâmplător Sfânta noastră Biserică dreptmăritoare a rânduit ca această Duminică să fie dedicată cinstirii Sfintei Cruci, ci în mod cu totul deosebit în Duminica și săptămâna ce urmează, vom avea ocazia să medităm la ceea ce reprezintă pentru noi Sfânta Cruce și rolul ei capital în planul Dumnezeirii, de a-l mântui și sfinți pe om.

Astăzi, printr-o rânduială specială, Sfânta Cruce a fost așezată în mijlocul Bisericii, a credincioșilor, ca aceștia privind spre Sfânta Cruce să se întărească în nevoița postului și a faptelor bune, cugetând la Pătimirile Mântuitorului Iisus Hristos. Acest moment de cinstire și de meditație a fost rânduit de Biserică la jumătatea Postului Mare din mai multe motive. Văzându-L pe Hristos răstignit pe Cruce, înțelegem că și noi avem datoria în acest post să ne răstignim față de păcatele noastre și de patimi. De aceea, această săptămână trebuie înțeleasă ca un popas duhovnicesc la jumătatea drumului nostru, împreună cu Hristos, către Înviere.

În această Duminică, Sfânta Cruce a fost așezată în mijlocul Bisericii pentru că ea simbolizează Pomul vieții, așa cum odinioară în mijlocul Raiului a fost așezat pomul cunoștinței binelui și răului. Cine a mâncat din acest pom a murit, dar cel care va mânca din Pomul vieții va birui moartea. Astfel, și noi privind astăzi Sfânta Cruce ne hrănim duhovnicește, ne îndulcim de roadele

mântuirii pe care ni le-a oferit Hristos prin Jertfa Sa de pe Cruce.

Dacă în antichitate Crucea însemna element de tortură și semn de dispreț, în Noul Testament, prin Răstignirea Mântuitorului Hristos, Sfânta Cruce a devenit Altar de jertfă, izvor de har și mijloc de mântuire pentru toți care se hotărăsc să devină următori ai Lui Hristos. Noi, creștinii ortodocși, următori ai lui Hristos înțelegem că Sfânta Cruce este un simbol al biruinței, mărturie a iubirii nețărmurite a Lui Dumnezeu pentru noi oamenii, mijloc de întărire în credință și virtuți, semn al împăcării desăvârșite dintre om și Dumnezeu. Din acest motiv cinstim Sfânta Cruce, dar și pentru faptul că El Însuși, Mântuitorul Iisus Hristos a ales să moară pe Cruce pentru mântuirea neamului omenesc. Astfel gândind lucrurile, înțelegem că Sfânta Cruce este un dar pe care Hristos îl face omenirii. Dacă El, prin intermediul Crucii, biruie pe diavol, ne oferă și nouă în dar Crucea, ca și noi, la rândul nostru, să biruim pe diavol: „Doamne, armă asupra diavolului, Crucea Ta o ai dat nouă; că se îngrozește și se cutremură, nesuferind a căuta spre puterea ei” (tropar – Sf. Maslu).

Cu toate acestea, sunt unii, chiar dintre creștini, care nu cinstesc Sfânta

Cruce, lemnul de viață dătător. Iar Sfântul Apostol Pavel este foarte categoric față de unii rătăciți ca aceștia, „despre care v-am vorbit adeseori, ...se poartă ca dușmani ai Crucii Lui Hristos. Sfârșitul acestora este pieirea” (Filip. 3, 18-19), „căci cuvântul Crucii este nebulie pentru cei ce pier, iar pentru noi este puterea Lui Dumnezeu” (I Cor. 1, 8). Concluzionând ceea ce ne învață marele Pavel, putem afirma cu certitudine că prin Crucea Lui Hristos biruim pe diavolul și slugile lui, iar fără Crucea Lui Hristos pierim.

Cea mai mare cinstire pe care noi o putem avea față de Sfânta Cruce, este să-I urmăm Lui Hristos, în Patimi, Moarte și Înviere. Dacă vrem să înviem împreună cu Hristos, mai întâi trebuie să pătimim împreună cu Hristos, adică să postim în această perioadă, luptând împotriva diavolului și a păcatului. Să nu fugim de Cruce, de suferință, ci să ne asumăm crucea personală a ispitelor, durerilor și încercărilor de tot felul cu care ne confruntăm în viața noastră de zi cu zi, cu ferma convingere că Dumnezeu va fi cu noi și ne va face biruitori asupra răului, răsplătindu-ne cu Învierea și viața veșnică în Împărăția cerurilor. ♦

Preot Adrian Chiriță

SFÂNȚA TAINĂ A POCĂINȚEI ȘI A ÎMPĂRTĂȘANIEI

Pocăința este Sfânta Taină prin care ne sunt iertate păcatele, dacă le mărturisim, și prin care dobândim împăcarea cu Dumnezeu. Iar împărtășania este Sfânta Taină în care creștinii evlavioși se împărtășesc, în chipul pâinii și a vinului, cu Însuși Trupul și Sângele Domnului nostru Iisus Hristos.

Sfânta Taină a Spovedaniei

✚ Prin Taina Pocăinței ne sunt iertate toate păcatele pe care le-am săvârșit după Botez, pe care le-am mărturisit preotului și pentru care ne-am pocăit. Totuși, păcatul strămoșesc nu poate fi iertat numai prin pocăință, fără Botez. De asemenea, unele păcate de moarte nu pot fi iertate „nici în veacul acesta, nici în cel ce va să fie” după cuvintele lui Hristos (Matei 12, 32).

✚ Pentru această Sfântă Taină este de trebuință mărturisirea păcatelor înaintea preotului, după care preotul citește rugăciunile și, în numele Sfintei Treimi, dă dezlegare persoanei care se pocăiește. Din Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție știm că Domnul Hristos a iertat păcatele celor ce s-au pocăit, la fel au făcut și apostolii. Din Sfânta Tradiție cunoaștem multe exemple de păcătoși care s-au pocăit pentru păcatele lor și-au îndreptat viața și au devenit sfinți.

✚ Însuși Domnul Iisus Hristos a dat episcopilor și preoților puterea de a ierta păcatele, căci le-a spus apostolilor: „Luați Duh Sfânt! Căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține, vor fi ținute.” (Ioan 20, 22-23)

✚ Chiar dacă am primit iertare din partea persoanei față de care am greșit, este nevoie să ne spovedim, căci fiecare păcat pe care l-am săvârșit înaintea oamenilor, l-am săvârșit și înaintea lui Dumnezeu. Nu există păcat care să nu atingă și pe Dumnezeu. De aceea este nevoie să mergem întotdeauna la preotul lui Dumnezeu pentru spovedanie și iertare.

✚ Trebuie să mergem la preot pentru mărturisire cu pocăință sinceră și inima înfrântă, având simțământul iertării tuturor celor care ne-au greșit și cu hotărârea să dăm ascultare preotului căruia ne spovedim, în cazul în care ne dă canon. Canonul sau epitimiiile pot fi diferite, după gravitatea păcatelor noastre, de pildă: să postim, să ne rugăm, să despăgubim pe acela pe care l-am păgubit, să facem fapte de milostenie, sau chiar să fim opriți de la primirea Sfintei Taine a

Împărtășaniei pentru o anumită vreme.

✚ Trebuie să ne spovedim cât mai des. Spovedania este necesară înainte de a primi Sfânta Taină a Împărtășaniei. Este absolut necesar să ne spovedim la vreme de boală, căci avem nevoie de ajutor, dar și pentru că nu știm vremea morții noastre. Pentru aceea trebuie să fim pe deplin pregătiți să ne alăturăm familiei cerești a lui Dumnezeu, ca fii ai lui Dumnezeu plini de pocăință, sloboziți de păcate și binecuvântați.

Sfânta Taină a Împărtășaniei

✚ Domnul nostru Iisus Hristos a așezat Sfânta Taină a Împărtășaniei în fața ucenicilor Săi, la Cina cea de Taină, înainte de Patimile și moartea Sa.

✚ Chipul în care Hristos a așezat această Sfântă Taină este descris în Sfânta Evanghelie: „Iar pe când mâncau ei, Iisus, luând pâine și binecuvântând, a frânt și, dând ucenicilor, a zis: Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu. Și luând paharul și mulțumind, le-a dat, zicând: Beți dintru acesta toți, că acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor.” (Matei 26, 26-28)

✚ În biserică se pregătește și se primește Sfânta Taină a Împărtășaniei în cadrul celei mai însemnate slujbe bisericești, care este Sfânta Liturghie, ea înfățișând întreaga dramă a vieții lui Hristos, de la naștere până la înălțarea Sa la cer.

✚ Cel mai însemnat moment al Sfintei Liturghii este sfințirea pâinii și a vinului săvârșită de episcop sau preot.

✚ Această Sfântă Taină se săvârșește neîncetat în Biserică pentru că Hristos a dat poruncă: „Aceasta să faceți spre pomenirea Mea.” (Luca 22,19)

✚ Este necesar să ne împărtășim pentru că de aceasta depinde viața noastră veșnică. Hristos a spus: „Cel ce mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu are viață veșnică, și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi.” (Ioan 6, 54)

✚ Trebuie să ne pregătim pentru primirea Sfintei Taine a Împărtășaniei prin post și rugăciune, prin mărturisirea păcatelor noastre și iertarea acelor care ne-au greșit.

✚ Prin Sfânta Taină a Împărtășaniei primim pe însuși Hristos și astfel, uniți cu El, avem viață veșnică, după cuvintele Lui: „Cel ce mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el” (Ioan 6, 56) „cel ce mă mănâncă pe Mine va trăi prin Mine.” (Ioan 6, 57) Trupurile noastre sunt din pământ, pentru că se hrănesc cu hrană pământească, dar sufletele noastre sunt de esență cerească, pentru aceea trebuie să se hrănească cu hrană cerească. Și Hristos a spus despre Sine: „Aceasta este pâinea care s-a pogorât din cer.” (Ioan 6, 58)

✚ Ar trebui să ne împărtășim de cel puțin patru ori pe an (în cele patru posturi), dar este recomandat să ne împărtășim cât mai des, după pregătirea celui care se împărtășește. Deosebit de importantă este împărtășania la vreme de boală.

✚ Este însă necesar atât înainte cât și după Sfânta Spovedanie, dar mai ales înainte și după Sfânta Taină a Euharistiei să ne facem canonul de rugăciune pentru aceste două Taine, (le găsim în cărțile de rugăciuni), neuitând să adresăm Mântuitorului rugăciuni de mulțumire după Sfânta Taină a Împărtășaniei. ❖

text adaptat din “Credința Ortodoxă”

ORTODOXIA ROMÂNEASCĂ SE DEFINEȘTE MAI BINE ÎN STRĂINĂTATE

Anul 2015 este, după cum știm, Anul Omagial al parohiei și al mănăstirii.

De aceea, inițiativa Trinitas TV de a ne aduce aproape parohiile românești din diaspora este benefică pentru ortodocșii din România. În primul rând ne familiarizează cu specificul parohiilor românești din diasporă, integrate într-o altă configurație religioasă, specifică țării în care românii trăiesc și muncesc.

În al doilea rând, ne facilitează o privire mai profundă asupra creștinismului din țara noastră și a relațiilor noastre cu parohia din care facem parte.

E misiunea „Misiune și comuniune” din seara zilei de 11 martie 2015, a cărui moderator a fost părintele Pompiliu Dinu, ne-a purtat în Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord, într-un oraș vestit în toată lumea pentru solida educație ce se dă tinerilor de aproape un mileniu: Oxford. Henric al II-lea este cel care impune prima universitate de aici, interzicând englezilor să mai studieze în Franța. Astăzi aproximativ 17.000 de studenți din toată lumea învață aici, printre ei și români.

De altfel, prezența românilor în Marea Britanie și în Irlanda de Nord la muncă sau la studii, a făcut ca numărul parohiilor ortodoxe românești de aici să crească an de an, întrucât fără Biserica Ortodoxă, românii sunt lipsiți de spiritualitate și de legătura cu Hristos. Astăzi ei au în Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord un număr de aproximativ de 27 de parohii, filii, misiuni românești ortodoxe, dintre care putem spune că cele mai multe sunt în Londra, patru parohii, iar cea de la Liverpool, constituită acum aproximativ 6 ani, poartă chiar hramul Sfântului Cuvios Paisie de la Neamț! Un hram extrem de rar, pe care îl are și biserica parohiei noastre.

Deși Marea Britanie are o veche tradiție creștină, ale cărei rădăcini coboară până aproape de timpul apostolilor, cu o perioadă de înflorire în timpul Sfântului Împărat Constantin cel Mare, iată că istoria bogată a bisericii catolice și anglicane pare să apună, pentru că încet-încet bisericile parohiale își pierd credincioșii în vâltoarea seculară a vieții. Iar bisericile, nemaivând enoriași care să le susțină, sunt desacralizate și vândute unor persoane particulare, care le dau destinații mai mult decât lumești, cum ar fi case particulare, săli de fitness sau baruri.

Dar ortodocșii români vin aici și revigorează viața religioasă, multe biserici catolice mai ales, dar și anglicane, găsim și o nouă viață liturgică. Am spune superioară, dacă ne gândim că Ortodoxia este matca din care au plecat celelalte biserici și confe-

siuni. Așa se întâmplă și la Oxford, unde există o parohie românească pentru cele aproximativ 300-400 de familii de români care locuiesc aici și în împrejurimile Oxfordului. Ei vin acum pentru slujbe la biserica Sfântului Toma Martirul, fostă anglicană. Prin secolele VII și VIII aici se afla o mănăstire de călugărițe. Biserica de astăzi este mai recentă, undeva de prin secolul al XII-lea. De un an de zile, parohia românească Sfântul Ioan Casian Românul din Oxford are aici un nou lăcaș de cult, unde preotul lor, părintele protosinghel Gavriil Marin slujește Sfânta Liturghie, Sfintele Taine, diverse ierurgii și alte slujbe. S-au mutat însă definitiv aici abia în ianuarie 2015.

Parohia mai are o filie la Reading, unde există un paraclis cu hramul Sfântului Stelian Paflagonul, acolo slujind tot părintele Gavriil Marin. De loc din Brașov, tuns în monahism la mănăstirea Lupșa, este ucenic al Înalt Preasfințitului Mitropolit Andrei Andreicuț, cel care acum 14 ani l-a trimis pe părintele Gavriil Marin ca preot misionar în Statele Unite ale Americii.

În Oxford este de doar câțiva ani, dar este trup și suflet alături de familia sa românească. O familie numeroasă, sute de fii duhovnicești permanenți, la care se adaugă și studenții care stau doar pe perioada studiilor și, firesc, vin aici la slujbe.

Părintele Gavriil slujește, îi catehizează pe enoriași, îi adună pe români, le ascultă păsurile, îi ajută când și cum poate. Timpul liber al părintelui este dedicat tot enoriașilor săi, pe care îi vizitează, îi sună să-i întrebe ce fac și când au nevoie le oferă sprijinul. Și acesta poate fi de pildă să-i ducă cu mașina la aeroport. Pentru că, nu-i așa, toți sunt o familie, iar membrii familiei împart multe împreună.

Românii vin masiv la biserică de marile sărbători sau de hram. Se întâlnesc mai ales la slujba de duminică, după care rămân la o agapă, ies la iarbă verde sau participă la diverse activități împreună. Părintele Gavriil, împreună cu enoriașii săi îi ajută pe studenții aflați în dificultate, iar în această toamnă câteva zeci de copii din două sate românești au avut ghioldanele pline cu tot ce le trebuie pentru școală! Românii din Oxford, alături de părintele Gavriil nu-și uită rădăcinile: unii vin la slujbe în straie populare, iar pruncii sunt îmbrăcați după botez în costum popular. Însuși părintele are un frumos costum pe care îl îmbracă din când în când.

Părintele a oficiat într-un an de zile 55 de botezuri și numai 2 cununii. Știe că este important ca păstor să aibă grijă de mieluți pentru ca turma să fie frumoasă și sănătoasă. De aceea se preocupă de educația copiilor, atât cea religioasă, cât și cea care să-i familiarizeze pe prunci cu limba română, cu istoria și tradițiile românești. Este nevoie de o școală a copiilor români la sfârșitul săptămânii. Aceasta, ca și alte activități vor putea avea loc cât de curând, când se vor renova niște încăperi ale bisericii.

Și-și mai doresc o catapeteasmă la altar, pentru ca astfel spațiul liturgic să fie conform canoanelor Ortodoxe. Totul cu ajutorul enoriașilor, care știu cât de vital este să te spovedești și împărtășești în biserica ta, să-i slujești lui Dumnezeu în limba română.

În străinătate abia, omul se redescoperă ca și creștin ortodox, și înțelege deplin măreția credinței în care a fost botezat. Și poate rostul românilor acolo în diasporă este să-L propovăduiască pe Hristos între neamuri, mai ales cu fapta și comportarea lor de creștini ortodocși. ❖

SFÂNTUL IOAN GURĂ DE AUR

Când îți faci cruce, fă-ți liber sufletul

Nimeni, dar, să nu se rușineze de cruce, simbolul sfânt al mântuirii noastre, capul bunătaților, pentru care trăim și pentru care suntem! Ca pe o cunună așa să purtăm crucea lui Hristos! Prin cruce se săvârșesc toate cele ale noastre. Dacă trebuie să te naști din nou, crucea este alături!

Dacă trebuie să te hrănești cu hrana aceea tainică, dacă trebuie să te hirotonești, dacă trebuie să faci orice, pretutindeni este alături de noi crucea, semnul biruinței! De aceea o scriem cu multă râvnă și pe case și pe ziduri și pe ferestre și pe frunte și în cugetul nostru. Crucea este semnul mântuirii noastre, al libertății noastre obștești, al blândeții Stăpânului nostru, că „S-a adus ca o oaie spre jungchiere.” (Isaia 53, 7; Fapte 8, 32)

Când îți faci semnul Crucii gândește-te la tot ce s-a petrecut pe cruce și stinge mânia și toate celelalte patimi. Când îți faci semnul crucii umple-ți fruntea cu multă îndrăznire, fă-ți liber sufletul. Știi, doar, care sunt acelea care-ți dau libertatea! Pentru aceasta și Pavel, îndemnându-se la asta, adică la libertatea ce nu se cuvine nouă, așa ne-a îndemnat; amintind de cruce și de sângele Stăpânului a spus: „Ați fost cumpărați cu preț! Nu fiți robi oamenilor!” (I Cor 7, 23) „Gândește-te, ne spune Pavel, la prețul dat de Domnul pentru tine și nu fi rob nici unui om!” Pavel numește crucea preț. Nici nu trebuie să o facem așa de mântuială cu degetele, ci mai întâi să o facem cu inima cu multă credință. Dacă-ți faci așa cruce pe față, nu va putea sta alături de tine nici unul din demonii cei necurați, că vede sabia care i-a dat lovitura, vede sabia cu care a fost lovit de moarte. Dacă noi ne cutremurăm când vedem locurile în care sunt executați condamnații la moarte, gândește-te ce trebuie să sufere diavolul când vede arma prin care Hristos i-a doborât toată puterea lui și a tăiat capul balaurului.

Intipărește-ți deci în inima ta crucea, strânge în brațe crucea, semnul mântuirii sufletelor noastre! Crucea aceasta a mântuit lumea, a întors lumea la

Dumnezeu, a alungat rătăcirea, a adus din nou pe lume adevărul, a prefăcut pământul în cer și a făcut pe oameni îngeri. Din pricina crucii demonii nu mai sunt înfricoșători, ci ușor de disprețuit. Nici moartea nu mai este moarte, ci somn. Din pricina crucii toate puterile care ne purtau război au fost aruncate la pământ și călcate în picioare. Dacă cineva te va întreba: „Te închini Celui răstignit?”, răspunde-i cu glas plin de bucurie și cu fața veselă: „Da, mă închin și nu voi înceta vreodată de a mă închina!” Dacă râde de tine, plânge-l, pentru că e nebun! Mulțumește Stăpânului că ne-a dat niște bunătați ca acestea pe care nimeni nu poate să le cunoască fără descoperire de sus. Acela râde pentru că „omul trupesc nu primește pe cele ale Domnului” (I Cor. 2, 14). Așa fac și copiii când văd ceva mare și minunat; de i-ai vorbi unui copil de taine, va râde. Păgânii se aseamănă cu acești copii; dar, mai bine spus, sunt chiar mai nedesăvârșiți decât copiii; de aceea sunt și mai ticăloși; că nu fac și nu gândesc în fragedă vârstă ceea ce fac și gândesc copiii, ci în puterea vârstei; de aceea nici nu merită iertare. Noi însă cu voce mare strigând tare și puternic, să înălțăm glasul și să spunem, și când sunt de față toți

păgânii cu mai multă îndrăznire: „Lauda noastră este crucea; ea este capul tuturor bunătaților, ea este îndrăznirea și toată biruința noastră!” ❖

Omilia LIV din „Omiliile la Matei” - extrase

Oameni de cultură Despre credință

George Enescu (1881-1955)

„Părinții mei, care proveneau fiecare din familie de preoți ortodocși, se rugau cu ardoare și plecau deseori la mănăstiri pentru a-I cere Domnului să le trimită copilul mult dorit. Ruga lor s-a împlinit în anul 1881... Iată-mă de două ori pecetluit, ca om al gliei și ca mistic. Pământul și religia au fost cele două divinități ale copilăriei mele. Le-am rămas credincios tot restul vieții.”

**Dr. Nicolae Paulescu (1869-1931),
descoperitorul insulinei**

„Adepții materialismului au repetat de atâtea ori că știința modernă a izgonit definitiv din domeniul său ideea de Dumnezeu, au știut să manevreze atât de bine conștiințele, încât astăzi multora le este rușine să pronunțe public cuvântul Dumnezeu. Toate acestea s-au făcut în numele științei. Și totuși, marii savanți, creatorii și gloriile științei au admis toți și chiar au proclamat existența lui Dumnezeu.”

COLECTA PENTRU FONDUL CENTRAL MISIONAR

Continuă în duminicile din 15 și 22 martie și la sărbătoarea Bunevestiri, când colecta se va încheia. Scopul acestei colecte este ajutorarea bisericilor cu resurse financiare limitate din țară și din diasporă, și susținerea unor programe sociale pentru sprijinirea persoanelor cu posibilități materiale reduse.

A PLECAT LA DOMNUL

A trecut la cele veșnice Manea Florica, născută Popescu, în 1930 la Măgurele. O femeie credincioasă, căsătorită cu Manea Ion; o familie binecuvântată cu două fete, Rodica și Cristina, ambele la rostul lor.

A fost apreciată pentru vrednicie, pentru seriozitate și mai ales pentru credincioșie. A plecat, lăsând în urmă regrete, dar ca orice mamă, icoana ei rămâne întipărită în sufletul fetelor.

Veșnică să-i fie pomenirea și Dumnezeu s-o ierte!

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 15 - 22 MARTIE 2015

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 15 martie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 3-a din Post (a Sfintei Cruci) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 18 martie	17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite / Sfântul Maslu
Vineri 20 martie	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite
Sâmbătă 21 martie	07 ³⁰ -10 ³⁰	Sfânta Liturghie cu Pomenirea morților; citirea Sărindarelor
Sâmbătă 21 martie	17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 22 martie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 4-a din Post (a Sfântului Ioan Scărarul) Utrenia, Sfânta Liturghie